

597

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ ΔΩΡΙΖΑΝ

ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ

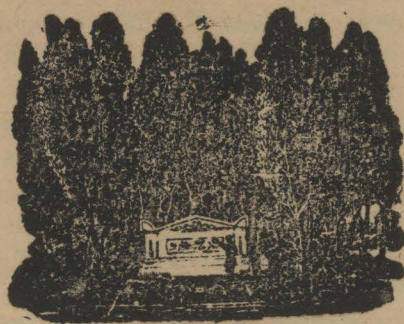
Ἐν τῷ ἐν Δραπάνῳ Νεκροταφείῳ

ὑπὸ

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Μ. ΚΥΠΡΙΩΤΟΥ

Τέως Νομαρχιακοῦ Δημοδιδασκάλου

Τὴν 25^{ην} Ἰανουαρίου 1901.

ΤΥΠΟΙΣ ΑΓ. ΟΝΤΟΣ Ν. Π. ΚΟΥΡΒΕΛΛΗΝΟΥ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

“Γὰρ εἰ καὶ εἰς τὴν ἀπελεύσει.”
(Γεν. κ'. γ.)

Βαρυπενθεῖς καὶ τεθλιμμένοι συνήλθομεν σήμερον ἐνταῦθα, ἀγαπῆτοί ἀδελφοί καὶ συμπολίται, θλιβόμενοι ἀπὸ καρδίας, θρηγούντες καὶ ὀλοφυρέμενοι ἵνα, καθήκον ἱερὸν, καθήκον ἀδελφικόν, καθήκον θρησκευτικόν, καθήκον κοινωνικόν εκπληροῦντες, συνοδεύσωμεν μετὰ τοῦ χοροστατοῦντος καὶ προπορευομένου Σεβασμιωτάτου Ἱεράρχου τῆς Ζακύνθου ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ συρρεῦσαντος πλήθους, εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κατοικίαν τὸν Σεβασμιώτατον καὶ ἀειμνήστον ἡμῶν Ἀρχιεπίσκοπον ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ ΔΩΡΙΖΑΝ! τὸν γνησίον καὶ εὐκλεῆ Γόνον, τὸ κλέος καὶ τὸ σέμνωμα, ὀχιμόνον τῆς Κεφαλληνίας, ἀλλὰ τῆς πατρίδος ἀπάσης! Τὸ καύχημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ γενικῶς εἰπεῖν τὸ ἔρεισμα τῆς Ὁρθοδοξίας! Τὸν Πολύφθογγον Ῥήτορα, τὸν μέγαν ἐν Θεολόγοις Καθηγητὴν, τὸν μιμητὴν τοῦ Χριστοῦ, ὀρμεμφύτως προπέρποντες εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ κατοικίαν ἐπαξίως εκπληρώσωμεν τὸν ὀφειλόμενον ἡμῶν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀμέριστον ἡμῶν εὐγνωμοσύνην διὰ τὰς κολυαδεῖς πρὸς τοὺς συμπατριώτας ἡμῶν Κεφαλλήνας ἐπιδαφιευθείσας ἐναρέτους ἀγαθοεργούς καὶ φιланθρώπους αὐτοῦ πράξεις.

Τεθλιμμένε τῆς Κεφαλληνίας Λαέ! Ἀπτε νεκρωσίμους λαμπάδας καὶ λίθον καὶ! Καὶ δάκρυα χύνα! ἐπὶ τῇ ἀξιοθρηνήτῳ μεγίστῃ ἀπώλειᾳ καὶ ἀπορφανώσει Σου γενομένη ἐπὶ τῷ ἁώρῳ θανάτῳ τοῦ αἰοδιόμου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Νήσου τοῦ εὐκλεοῦς Γόνου καὶ τοῦ κλέους αὐτῆς ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΔΩΡΙΖΑ! Ναὶ τὸ παράδειγμα τοῦ κλαίειν, ἔδωκεν ἡμῖν αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δακρύσας ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ φίλου αὐτοῦ Λαζάρου!

Ὁ προκείμενος ἡμῖν ἀδελφοί, σεβάσμιος νεκρὸς ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τῇ ποτὲ βασιλίδι τῆς γῆς τῶν χωρῶν κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1851 ἔτους καὶ ἀπέθανεν χθὲς διανύων τὸ 50ον. ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὗτος γεννηθεὶς ὑπὸ γανέων εὐσεβῶν καὶ συμπατριωτῶν ἡμῶν ἀγαθῶν καὶ ἐναρέτων Κεφαλλήνων, τῶν τιμῶντων τότε τὸ Κεφαλληνιακὸν ὄνομα, ἀνετράφη καὶ ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ αὐτῇ πόλει καὶ ἀποπερατώσας τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς αὐτοῦ σπουδὰς ἐν τῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ καὶ κατόπιν ἐν τῇ Ἱερᾷ τῆς Χάλκης Θεολογικῇ Σχολῇ καὶ τυχὼν τῶν σχετικῶν πτυχίων Φιλολογίας καὶ Θεολογίας, διὰ τῆς εὐφυίας καὶ τῆς μεγίστης αὐτοῦ μελέτης ἡξέωθη ἵνα γίνῃ καθηγητὴς καὶ διδάκτωρ αὐτῆς καὶ νὰ γίνῃ ἀντικειμένου ἀειμνήστου πρῶτον κοινῇ ψήφῳ ἐκλεχθέντος Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνου Τυπάλδου Ἰακωβάτου διδασκάλου καὶ σεβασμιωτάτου συμπολίτου ἡμῶν καὶ τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἐτέρου Κεφαλλήνος Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν καὶ Μητροπολίτου Γερμανοῦ Καλλιγᾶ. Κατόπιν κοινῇ τοῦ Πατριαρχείου ψήφῳ ἐ-

στάλη ἐν Παρισίοις καὶ Σορβώνῃ πρὸς ἐκμάθησιν τῆς τε Νομικῆς καὶ διαφόρων γλωσσῶν εἰς ἃς εὐδόως ἐπιδοθεὶς ἐτύχε τῶν δι' ἐπιζήλων βαθμῶν σχετικῶν πτυχίων καὶ ἐπιστρέψας ἐξ Ἑσπερίας ἐγένετο Γραμματεὺς τῆς ἀλληλογραφίας καὶ διερμηνεὺς τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου. Κατόπιν δὲ ὄντος Ἀρχιεπισκόπου Κεφαλληνίας τοῦ ἀξιωμακαρίστου καὶ ἀοιδίμου Γερμανοῦ καὶ προσκληθέντος ἵνα καθέξῃ τὴν ἐδρὰν τῆς χηρευούσης θέσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ὁρόνου ἐν Ἀθήναις καὶ χειροτονηθεὶς τότε ὑπ' αὐτοῦ Ἀρχιερεὺς κατὰ τὸ 1892 ἐστάλη πρὸς ὀκταετίας Ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας, ὅστις καὶ ἐπαξίως τὸν Ἀρχιερατικὸν Ὁρόνον διήυθνε καὶ ἅμα ἀνάλαβε τὰ ἱνία πολλὰς ἀνωμαλίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διώρθωσε καὶ ἐξωμάλυνε! Ἀλλὰ βάσκανος τύχη! ἀσθενήσας ὑπὸ ἀνιάτου καὶ βρωτοληγῶν ἀσθενείας, ἐπέπρωτο ἵνα ὑποκύψῃ καὶ αὐτός, καίτοι ἄωρος καὶ πρὸ τῆς ἡδὴ ἀρξαμένης ἐνθέρμου αὐτοῦ δράσεως, εἰς τὴν τρομερὰν καὶ ἀπαραβίαστον ἀπόφασιν τοῦ « Γῆ εἰ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύσῃ » ἥτις νῦν δυστυχῶς καὶ ἐξετελέσθη! Λόγοι πλήρεις φόβου καὶ τρόμου ἐν πάσῃ ὥρᾳ καὶ πάσῃ στιγμῇ! Ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ ἐκτελούμενοι καὶ σήμερον ἐνώπιον ἡμῶν μαρτυρούμενοι καὶ πραγματοποιούμενοι!... Ὡς γένος ἀνθρώπων ἀξιοδάκρυτον, ἀσθενές, συρόμενον εἰς τὴν γῆν καὶ εἰς αὐτὴν διαλυόμενον!

Ἀναγνώσατε ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοὶ τὴν θείαν ταύτην καὶ φοβεράν ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ ἀξιοσεβάστου προσώπου τοῦ προκειμένου Σεβασμιωτάτου Ἱεράρχου ἡμῶν ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ τοῦ σήμερον ἀφ' ἡμῶν ἀποχωριζομένου. Ὅστις ἀείποτε ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ ἀνεδείχθη σοφός, ρήτωρ δεινός, ἱστορικός, πολυμαθὴς καὶ πολὺγλωσσος, γνωρίζων ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς, σχεδὸν καὶ πάσας τὰς Εὐρωπαϊκὰς γλώσσας καὶ μεθ' ἐτοιμότητος καὶ εὐφραδείας ὁμιλῶν καὶ γράφων αὐτὰς ὥς τοῦτο πασίγνωστον τυγχάνει! Ὁ δὲ λόγος αὐτοῦ κηρυττόμενος ἐθαυμάζετο παρὰ παντός νοήμονος ἀκροατοῦ, ὥς ὅχι μόνον θεολογικός, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικώτατος. Ἐνταῦθα δὲ ὥς καὶ ἐν Ἀθήναις ἡ φήμη αὐτοῦ καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀξίας ἐν ἀκαρεῖ διεδίδοντο καθ' ὅλην τὴν παγκόσμιον ὀρθοδοξίαν τῆς ἐκασταχοῦ Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας! Τὸ πρᾶον, τὸ ταπεινόν, τὸ εὐγενές, σὺν τούτοις τὸ κόσμιον τὸ μειλίχιον τῶν τρόπων μετὰ τοῦ πρέποντος, ἡ ὑπὲρ τῶν φίλων ἀφοσίωσις του κ.λ. τοιαῦτα ἦσαν τὰ ἐπίζηλα προτερήματα τοῦ Μεγάλου καὶ ἀειμνήστου τούτου Ἀνδρός! Πόθος του ἦτο ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη! Παλιός του ἡ τοῦ καθήκοντος ἐκπλήρωσις! Ὁνειρόν του τὸ τῆς θρησκείας καὶ τῆς φίλης Πατρίδος μεγαλεῖον! Ἀλλ' οἴμοι! τοιαῦτα αἰσθήματα ἐπέπρωτο νὰ σβέσῃ προῶρος καὶ ἐν τῇ ἀκμαζούσῃ ἡλικίᾳ του ἡ τοῦ παγετώδους θανάτου πνοή καὶ νὰ καλύψῃ ἡ τοῦ τάφου σκωτία!

Ἀλλ' ἐπιλήψει με διηγούμενον ὁ χρόνος τὰ τῆς ἐξ ἀκενῶτος πη-

γῆς πηγάζοντα νάματα τῆς ἀπεράντου παιδείας καὶ διδασκαλίας τ., ἥς ἀκροθιγῶς σήμερον νύξιν ποιούμενος, ἀφίνω εἰς ἑτέραν χεῖρα ἀξιώτεραν καὶ δεινότεραν ἐμῆς τῆς ταπεινῆς, ἵνα περιγράψῃ τὴν ἀξίαν οὕσαν πολλῶν ἐπαίνων καὶ ἐγκωμίων βιογραφίαν του!

Ἐν τούτοις ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ἀρχικόν προκείμενον μου λέγω ἡμῖν ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ στρέφων τὸν λόγον πρὸς τὸν προκείμενον ἡμῖν σεβαστὸν νεκρόν. Naί καὶ Σὺ ὦ Σεβασμιώτατε Ἀρχιεπίσκοπε, Εἰρίτιμε Διδάσκαλε, Πολύτιμε Ἀνερ καὶ Συμπατριῶτα ΓΕΡΑΣΙΜΕ! ἐπέπρωτο ἵνα κύψῃ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸν βαρὺν πέλεκυν τοῦ Νόμου τούτου « Γῆ εἰ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύσῃ » Ὁ δὲ βίος Σου Ἀγαθὲ καὶ Σεβασμιώτατε Ἀνερ κελαρίζων διήλθε καὶ ἐν ταῖς ὀλίγαις ταύταις συνοψίζεται λέξεσιν. — Ὡς σοφὸς διδάσκαλος καὶ Ὀρθόδοξος ἐπαξίως τῆς Κλήσεως, ἥς ἐκλήθης ἵνα διευθύνῃς τὸ σκάφος τῆς ἡμετέρας Ἱερᾶς Ἐκκλησίας δεόντως καὶ μετ' ἀπαραμίλλου αὐταπαρνήσεως ἐξεπλήρωσας! — Ὡς πολίτης ἀληθῶς θεῖος καὶ φιλόπολις ἐν ταῖς δημοσίαις Λειτουργίαις, εὐθὺς καὶ πιστὸς τοῖς συμφέρουσι τῇ Πατρίδι εὐόρκως καὶ εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον Σου ἐξετέλεσας! — Ὡς συμπαθὴς προσέφερες καὶ τὸν τελευταῖον ἀπομένοντα ὁβολόν Σου ὑπὲρ τῶν ἀπόρων καὶ πασχόντων ἀδελφῶν ἡμῶν, καίτοι κατατηχόμενος ὑπὸ βρωτοληγῶν καὶ ἐπικράτου ἀνιάτου ἀσθενείας!... Ἀλλ' ἀρκεῖ Σοι ἡ ἐναργεστάτη ἀπόδειξις ὅτι πᾶς ἄνθρωπος κατ' ἀρετὴν, δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὸν μέγιστον!

Ἀλλὰ τί λέγω ἀγαπητοί; Θάνατος παντοῦ καὶ μόνον πικρὰ δάκρυα τὰς τρίβους αὐτοῦ βρέχουσιν! Οἴμωγαί καὶ ἀναστεναγμοὶ πληροῦσι τὸ κενόν τῆς διαβάσεως αὐτοῦ! Ἰδοὺ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ μετώπου τοῦ προκειμένου ἡμῖν Σεβασμιωτάτου Νεκροῦ γέγραπται καὶ ἐπιτίθεται ἡ φοβερά ἐκείνη ἀπόφασις « Γῆ εἰ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύσῃ! » Ἄς Σὲ περιθάλπουσιν οἱ θησαυροὶ τοῦ Κροίσου, ὁ χρυσὸς τοῦ Πικτώλου, ὁ ἄργυρος καὶ οἱ ἀδάμαντες καὶ πολύτιμοι λίθοι! Ὅσον θέλεις ἅς ἦσαι μέγας ὦ ἄνθρωπε, ἅς ἦσαι σοφός, συνετός, ἐνεργητικός καὶ δραστήριος, ἡ καὶ ἐφευρετικός, εἶσαι ὅμως « Γῆ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύσῃ ». Ἄς Σὲ ὑπηρετοῦσιν ὑπηρέται καὶ ὑπηρέτριαι! Ἄς Σὲ καλύπτουσιν εὐμενῶς οἱ οὐρανοὶ! Ἄς Σὲ χαροποιῶσιν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς Γῆς, καὶ αὐτὰ τὰ καλικέλαδα καὶ ἡδύφωνα πτηνά! Ἄς Σὲ περικυκλοῦσιν οἱ φίλοι, ὥς ἡ δορυφόροι τὸν Δία! Ἄς Σὲ περιφρουρῶσιν οἱ Ἱπποκράται καὶ Ἀσκληπιάδαι ἀγρύπνως καὶ ἐπιμελῶς, ταῦτα πάντα ἐπὶ τέλους θὰ Σὲ ἐγκαταλείψωσι καὶ θὰ καταβῇ εἰς τὴν Γῆν, ἀφίλος, γυμνός, ἔρημος, νεκρωμένος, ἀναίσθητος! καθότι εἶσαι ἡμῶν ἀποδόσης, ὡς ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ! « Γῆ εἰ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύσῃ! » Ἄς Σὲ ἀποδοῦναι τῆς Θεῆς Δικαιοσύνης. ΜΥΓΑΝΑΓΗΤΑΙ Ὁ ΧΡΕΙΣΤΩΣ ἀδελφοὶ! Ἄς κύψωμεν εἰς τὰ δυσώδη καὶ ζοφερά οἰκήματα τῶν νεκρῶν ἵνα ἴδωμεν ποῖος ὁ πλούσιος καὶ ποῖος ὁ πέννης! Ποῖος ὁ ἄρχων καὶ ποῖος ὁ δούλος! Τὴν ἀσθενή μας

ταύτην παρατήρησιν συνοδεύει ὁ οὐρανοφάντωρ Βασίλειος λέγων·
« ἔγκυψον ἐν τοῖς τάφοις εἰ δυνήσῃ διακρίναι τίς ὁ Ἰκέτης καὶ τίς
» ὁ Δεσπότης! Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά, ὅτι Γῆ εἶ
» καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύσῃ. »

Ἀλλὰ κατόπιν τῆς φοβερᾶς ταύτης αποφάσεως ἐπανέρχεται ἡ χα-
ροποιὰ καὶ εὐφρόσυνος διὰ τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς· Ἀγγελία, ἥτις
ὑπόσχεται εἰς ἡμᾶς τὴν μεταβίβασιν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.
Ἀγγελία, τὴν ὁποίαν, ὅχι μόνον μὲ λόγον ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργον ἐπε-
σφράγισεν ὁ Θεός, ὅστις εἶπε « Γῆ εἶ καὶ εἰς Γῆν ἀπελεύσῃ. » Αὐτὸς
λέγων ὁ ὕψιστος ποιητὴς καὶ Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος. Ὁ Μονάρ-
χης καὶ Ἀρχὼν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῆς θείας
δόξης αὐτοῦ συγκαταβαίνει, κλίνας οὐρανοὺς καὶ ἐνδύεται τὸν ἄνθρω-
πον ὅπως διὰ τοῦ ὁμοίου σώσῃ τὸ ὁμοίον καὶ ἀναβιβάσῃ
αὐτὸ ἐκ τῆς Γῆς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν
καὶ Ἀθανασίαν!

Αὐτὸς ὁ αἰώνιος λόγος, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο, ἐβεβαίωσεν ἡμᾶς
ὅτι, οὐχὶ τὸ ὀρώμενον εἶνε ὁ κυρίως ἄνθρωπος, ἀλλὰ τὸ μὴ ὀρώμε-
νον, τὸ θάνατον ἐκείνον Ὁν ἡ ψυχὴ! Ἡ ἀτίμητος ἐκείνη Μονὰς
εἰς τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐχάραξε δι' ἐκείνου τοῦ Θεοῦ ἐμφυσήματος τὴν
ἑαυτοῦ εἰκόνα. Καὶ ἡ ἀσύνθετος ἐκείνη ὑπόστασις τῆς ὁποίας ὁ προ-
σωρινὸς ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸς ἀποτελεῖ τὸν καλούμενον θάνα-
τον, μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ ψυχὴ ἀπέρχεται ἵνα ἀναπαυθῇ ἐκ τῶν κόπων
αὐτῆς, ἕως οὗ ἡ φωνὴ τῆς θείας Παντοδυναμίας, πάλιν συνάψῃ αὐ-
τὴν μετὰ σώματος θανάτου. Μὴ ἔχων δὲ πρόσωπον ἀνώτερον ὁ ἐναν-
θρωπήσας Θεὸς ἵνα ὁμώσῃ πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας ταύτης,
ὁμνύει ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ ὀνόματι λέγων, « Ἀμήν, Ἀμήν λέγω ὑμῖν »
Ἐν ὀνόματι, λέγει τῆς ἀληθείας καὶ ἐν τῷ ἐμῷ ὀνόματι Σᾶς βε-
βαιῶ ὅτι « ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με
» ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν »

Ὅθεν ὁ θάνατος εἶνε ἀρχὴ ἐτέρας ζωῆς. Ὁ εὐσεβὴς καὶ ἐνάρε-
τος Χριστιανὸς ὁ ἀκούων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ ποιῶν αὐτὸν
τὸν πιστεύων καὶ ἐλπίζων, ζῇ καὶ μετὰ θάνατον θάνατος· καὶ ἀν-
ταλλάσσει τὴν φθορὰν διὰ τῆς ἀφθαρσίας, τὰ πρόσκαιρα διὰ τῶν αἰω-
νίων, τὸν θάνατον διὰ τῆς ζωῆς. Οἷός καὶ ὁ μεταστάς σήμερον ἀφ'
ἡμῶν ἀοίδιμος Ἀρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ!

Ναὶ ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ὕπνος γλυκὺς εἶνε ὁ θάνατος εἰς τὴν
θεοφιλῆ καὶ ἐνάρετον ψυχὴν! Ἡ ψυχὴ δὲν εἶνε κόνις καθὼς τὸ σώ-
μα ἡμῶν, οὐδὲ δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς κόνιν. Ἐγεννήθημεν εἰς
ἀθανασίαν καὶ θέλει ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν καὶ ἡμεῖς ἀπαντες δὲν θά
ἀνήκωμεν πλέον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑτερόν· εἰς τὸν
ὁποῖον θέλομεν κατέχει κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὑψηλότερον ἢ
κατώτερον βαθμὸν κατὰ λόγον τῆς ἀξίας τῆς ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ προε-
τοιμασίας ἡμῶν πρὸς τὴν μέλλουσαν! Ἀλλ' οὔτε ἡ ψυχὴ μόνῃ ἀ-

ποτελεῖ ὁλόκληρον τὸν τέλειον ἄνθρωπον, οὔτε τὸ σῶμα μονώτα-
τον. Ἀνθρώπος τέλειος ἐστὶ τὸ συναμφοτέρον ψυχῆς καὶ σώ-
μα. Ἀρμότεροι δὲ αὗται αἱ οὐσίαι ἐκλήθησαν νὰ μεθέξωσι τῆς ζω-
ῆς καὶ τῆς ἀθανασίας. Ἐπειδὴ ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν οὐδὲμῶς
δύναται νὰ ἐκλείψῃ. Ἐὰν φαίνεται διαλυόμενον καὶ ἐκλείπον, δια-
λύεται ἵνα πάλιν ἀναθάλλῃ ἐνδόξῃ καὶ τιμῇ. Ἐὰν ὁ κόκκος τοῦ σί-
του πίπτῃ εἰς τὴν γῆν σήπεται καὶ ἀποθνήσκει, πάσχει τοῦτο, ἵνα
πάλιν ἀναθάλλῃ περιβεβλημένος λαμπρότητα καὶ δύναμιν νέαν.

Ταύτης δὲ τῆς ἀληθείας τεκμήριον βεβαιάτατον κατέλιπεν ἡμῖν
αὕτη ἡ τὸν ἄνθρωπον περιβληθεῖσα θεότης ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς
Χριστὸς, ὃς ἀπέθανε κατὰ τὴν ἀνθρώπινον φύσιν καὶ ἀνέστη γενόμε-
νος ἀπαρχὴ τῆς ἡμετέρας Ἀναστάσεως, καθ' ἣν τὰ σώματα ἡμῶν
ἀφθαρτὰ καὶ ἀθάνατα θὰ ἔλθωσιν εἰς συναρμοσολογίαν, συνάφει-
αν καὶ ἔνωσιν μετὰ τῶν ψυχῶν, ἵνα ἕκαστος κομίσῃται καθὰ διὰ τε
τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἔπραξεν εἴτε ζωὴν καὶ εὐφροσύνην αἰώ-
νιον, εἴτε θάνατον καὶ ὀδύνην αἰώνιον! « Ἀμήν, Ἀμήν λέγω ὑμῖν
» ὅτι ἔρχεται ὥρα ἐν ἣ πάντες οἱ ἐντοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς
» φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαν-
» τες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν
» κρίσεως. » (Ἰωάννου)

Ὅθεν ὁ καλούμενος θάνατος δὲν εἶνε ἀνυπαρξία ἢ ἀσυνειδησία,
ἀλλὰ μετὰ στασις ἡ μετὰ βασις εἰς καλλίτερον κόσμον ζω-
ῆς ἀλήκειου καὶ εὐφροσύνης ἢ εἰς χείρονα κόσμον στενάγμου αἰωνίου καὶ
ὀδύνης! διότι αἱ αποφάσεις, καὶ τὰ κρίματα τοῦ Θεοῦ εἶνε ἀμετάβλητα.

Ἡ ἀλάνθαστος καὶ βεβαιότατη αὕτη ἀλήθεια ἐκταράττει μόνον
τοῦ Αἰθέου καὶ ἀσυνέτου τὸν ἐγκέφαλον, ὅστις ἀπαιτεῖ νὰ ἐννοήσῃ
τὸ πῶς γίνεται ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ συνάφεια καὶ ἔνωσις τῆς ψυχῆς
μετὰ τοῦ σώματος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ ἀρνεῖται τὴν Ἀνάστα-
σιν καὶ τὴν Ἀθανασίαν καὶ περιπίπτει εἰς παραφροσύνην καὶ τὸν
φρικτῶδη στοχασμὸν τῆς αἰωνίου ἐξοντώσεως, γενόμενος αὐτόχειρ
τῆς ἰδίας αὐτοῦ διανοίας, διότι μέτρον καὶ κανὼν τῆς Παντοδυναμίας
καὶ πανσοφίας τοῦ Θεοῦ θέλει νὰ ἔχῃ τὴν ἐν αὐτῷ ἀτέλειαν καὶ ἀγνοίαν

Ἀλλὰ μήπως ἡ ἀπιστία τινῶν θὰ καταργήσῃ τὴν πίστιν καὶ ἀ-
λήθειαν τοῦ Θεοῦ; Ὁχι! πιστὸς ὁ Θεὸς καὶ ἀληθὴς εἰς τοὺς λό-
γους καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Καὶ αἱ μὲν κεφαλᾶί τῶν ἀφρόνων ἔρχονται
καὶ παρέρχονται ὥσπερ σκιά, αἱ δὲ ἀλήθειαι τοῦ Κυρίου μένουσιν εἰς τὸν
αἰῶνα καὶ πληρωθήσονται κατὰ τὸν ὀρισμὸν δι' ἕκαστον χρόνον.

Ὁ χωρισμὸς λοιπὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος εἶνε τὸ παρελ-
θὸν μετὰ τοῦ μέλλοντος, ὁ θάνατος εἶνε τὸ ὄριον εἰς τὸ ὁποῖον
πλοῦτος, δόξα, ἀξιώματα, τιμαὶ καὶ πᾶν τὸ ἐπὶ γῆς μεγαλεῖον τοῦ
ἀνθρώπου καταπαύεται καὶ ἔρχεται ἡ πλήρης ἀμοιβὴ τῆς ἀρετῆς, ἡ ἡ
πίστεως ποιητὴς κακίας. « Πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτον.
» Ἐξηράνθη ὁ χόρτος καὶ τὸ ἄνθος ἐξέπεσεν ἀπ' αὐτοῦ.

Τὸ λυπηρὸν τοῦτο φάσμα τοῦ θανάτου συνεκάλεσεν ἡμᾶς σήμερον ἐνταῦθα ἵνα προπέμψωμεν τὸν Μεταστάντα ἀφ' ἡμῶν Σεβασμιώτατον καὶ αἰοδίμῳ Ἀρχιερέα καὶ ἀνεπίληστον ἡμῶν Συμπολίτην ΓΕΡΑΣΙΜΟΝ εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ κατοικίαν, ὅστις ἐγένετο εἰς ἡμᾶς πολ- λάκις ἀντικείμενον διὰ τῆς κηρύξεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ διδασκα- λος τῶν θείων ἀληθειῶν καὶ ὃν ὁ Θεὸς μετεκαλέσας εἰς τὴν αἰωνιό- τητα ἡτοιμάσατο αὐτῷ τόπον ἀναπαύσεως ὅποιον ἐπὶ γῆς δὲν ἠδύ- νατο νὰ εὔρῃ ἡ μακαρία ψυχὴ του. Ἐκεῖ δὲ ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα δόδυνή λύπη καὶ στεναγμὸς συναγαλλόμενος σήμερον καὶ εὐφραίνόμενος μετὰ τῶν ἀδελφῶν ἐκείνων πνευμάτων, κεῖται ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ καὶ ἡρεμίᾳ «Μακάριοι γὰρ οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι. »

Ναὶ ! ὦ ἱερὰ ψυχὴ τοῦ αἰοδίου Ἀρχιεπισκόπου ἀπερχομένη ἡδη ἵνα συγκαταριθμηθῇς ἐν τῇ χορείᾳ τῶν εὐεργετικῶν ψυχῶν καὶ ἀπο- λαύσῃς τὸν ἀμάραντον ἐκείνον στέφανον καὶ τὸ βραβεῖον τῆς δόξης καὶ τῶν μεγάλων κόπων καὶ ἀγαθοεργειῶν Σου, θά ἀκούσῃς καὶ τῆς εὐχταίας ἐκείνης φωνῆς τοῦ Πλάστου Σου λέγοντος « Δεῦτε πάν- τες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι καγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. »

Ναὶ Σεβασμιώτατε καὶ ἀνεπίληστε Ἱεράρχα ! Ἀπελθε ὅπου ἐκλή- θης ! Πορεύου εἰς τοὺς κόλπους τῆς αἰωνιότητος ! Καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τῆς Πίστεως τῆς Ἀγάπης καὶ Ἑλπίδος διὰ τῶν πρεσβει- ῶν Σου προστάτεις καὶ παρηγόρει πᾶν ὅτι ἐν τῷ Κόσμῳ τούτῳ Σοὶ ἦτο προσφιλές ! Ἀπελθε καὶ ἀναπαύου ἐν Εἰρήνῃ !

Ἐκ τῶν πραγμάτων κρίνοντες ἀγαπητοὶ ἀδελφοὶ παρατηροῦμεν ὅτι ὁ Ὑψιστος τῆς θείας προνοίας δάκτυλος, ὁ τα πάντα ἐν σοφίᾳ διέπων, ἐποίησε τὸ θεῖον πρόσωπον τοῦ ἀειμνήστου νεκροῦ ὄργανον διδασκαλίας εὐεργετικῶν τῶν πασχόντων καὶ στερουμένων τῆς ψυχικῆς τροφῆς, ἧτις εἶνε ἡ κήρυξις τοῦ Θεοῦ Λόγου ὑπὲρ τῶν Συμπολιτῶν του.

Διὰ τοῦτο ὀφειλόμενον καθήκον εὐσεβὲς καὶ εὐγνωμοσύνης ἐκ- πληροῦσα σύμπασα ἡ πόλις καὶ Νῆστος ἐν τῇ Ἱερᾷ Κηδεΐᾳ τοῦ Προ- κειμένου αἰοδίου καὶ Ἱεροῦ Νεκροῦ προσήλθεν ἵνα προσφέρῃ τὸν φόρον τοῦ Σεβασμοῦ αὐτῆς καὶ τῆς ἐγκαρδίου πρὸς τὸν ἐξοχὸν ἄν- δρα εὐγνωμοσύνης της !

Ἡμεῖς δὲ ὦ Σεβασμιώτατε Ἱεράρχα τῆς ἀδελφῆς Ζακύνθου Διονύσιε, ὡς παρευρεθεὶς ἐνταῦθα μετὰ τῶν Αἰδεσιμο-εὐλαβεστῶτων Ἱερέων, Ἱεροδιακόνων καὶ τοῦ λοιποῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, καὶ πάντες οἱ περίξ τοῦ Σεβαστοῦ αὐτοῦ Νεκροῦ ἱστάμενοι, ἅς ἐνώσωμεν τὰς ταπεινάς ἡμῶν δεήσεις μετ' ἐκείνων τῶν εἰρημένων Ἱερῶν προ- σάτων καὶ ὑφ' οὖντες πρὸς τὸν Ὑψιστον χεῖρας ἱκέτιδος, ἅς δεηθῶ- μεν ὑπὲρ ἀνρπαύσεως αὐτοῦ ! ὡς ἀδελφικῆς δὲ συγχωρήτως τεκμή- ριον, ὡς τελευταῖον ἀσπασμὸν ἅς ἐκφωνήσῃς καὶ ἐκφωνήσῃς τὸ :

Αἰωνία Σου ἡ μνήμη αἰοδίμῳ καὶ ἀνεπίληστῳ Συμπολίτῃ, Γόνε, κλέος καὶ Δόξα τῆς Κεφαλληνίας ΓΕΡΑΣΙΜΕ ! (Υ.)

